

Radosław Treśka

mgr, Uniwersytet Andrzeja Frycza Modrzewskiego w Krakowie

<https://orcid.org/0009-0000-7025-6229>

Gotowość wyszkolonych cywilnych posiadaczy broni palnej do wsparcia Sił Zbrojnych RP w czasie konfliktu zbrojnego na terenie Polski

Wprowadzenie

W artykule przedstawiono wyniki badań dotyczących nastawienia cywilnych posiadaczy broni palnej do kwestii udziału w obronie kraju w czasie konfliktu na terenie Polski, a także możliwości wykorzystania tego potencjału przez państwo. Polska – bezpośrednio granicząca z państwami będącymi obecnie w stanie wojny – powinna szukać wzmocnienia własnego bezpieczeństwa we wszystkich możliwych obszarach. Jednym z nich, który w opinii autora powinien zostać dokładniej zbadany, jest gotowość wyszkolonych cywilnych posiadaczy broni palnej do udzielenia wsparcia Sił Zbrojnych RP. Uzasadnione i ważne z punktu widzenia wzmocnienia obronności kraju wydaje się określenie przez państwowe instytucje dokładnej liczby osób ze środowiska strzeleckiego, które udzieliłyby takiego wsparcia.

Podkreślenia wymaga, iż zdaniem osób deklarujących gotowość bojową, organy rządzące powinny brać je pod uwagę jako dodatkowy element wpływający na bezpieczeństwo państwa, a w połączeniu z dużą liczbą sztuk broni wśród cywilów i ogólnie dostępną informacją o tym fakcie, mogłoby to dodatkowo działać jako czynnik odstrasżający potencjalnego agresora, zwłaszcza w obecnej sytuacji w Europie. Armia Federacji Rosyjskiej osiem lat po bezprawnej aneksji Krymu wdarła się siłowo na terytorium suwerennego państwa. Nad Europą ponownie zawisło widmo konfliktu zbrojnego, co w ocenie autora stanowi przyczynę wzrostu niepokoju m.in. wśród cywilnych posiadaczy broni palnej.

Miejsce przeprowadzenia badań i ogólna charakterystyka respondentów

Badania zostały przeprowadzone za pomocą kwestionariusza ankiety internetowej, którego przedmiotem jest gotowość do udzielenia wsparcia Siłom Zbrojnym RP przez wyszkolonych cywilnych posiadaczy broni palnej w czasie konfliktu zbrojnego na terenie Polski. Bezpośredni link do ankiety znajdował się w poście opublikowanym na forach stowarzyszeń i klubów strzeleckich: Braterstwo.eu, Forum-bron.pl, Strzelecka.net. Dodatkowym źródłem pozyskania respondentów do badania były prowadzone przez autora szkolenia z zakresu strzelectwa bojowego. Badanie zostało przeprowadzone anonimowo, za pomocą metody sondażu diagnostycznego z wykorzystaniem techniki ankiety i kwestionariusza ankiety jako narzędzia badawczego.

Pomiędzy 1 października a 30 listopada 2023 r. do ankiety przystąpiło łącznie 157 respondentów: 154 mężczyzn (98,1%) oraz 3 kobiety (1,9%), posiadających wyposażenie indywidualne – pistolet, karabinek szturmowy oraz oporządzenie.

Gotowość bojowa wśród cywilnych posiadaczy broni palnej

Posiadanie gotowości bojowej do udzielenia wsparcia Siłom Zbrojnym RP w czasie konfliktu na terenie Polski jest kwestią głęboko indywidualną, będącą efektem procesu decyzyjnego każdej osoby. Gotowość bojowa cywilnych posiadaczy broni palnej stanowi o możliwości wzmocnienia potencjału obronnego państwa, zapewniając tym samym wsparcie SZ RP lub formacjom porządkowym w czasie konfliktu zbrojnego na terenie Polski. Zjawisko gotowości bojowej wśród cywilnych posiadaczy broni palnej występuje, na co wskazują odpowiedzi respondentów na następujące pytanie: „Czy w czasie konfliktu zbrojnego na terenie Polski jako wyszkolony cywilny posiadacz broni palnej byłby Pan/byłaby Pani gotowa bojowo do udzielenia wsparcia Sił Zbrojnych RP?”, które w 83% mają charakter twierdzący. Taki stan rzeczy spowodowany jest również przez szerokie spektrum czynników: od tych osobistych, związanych z bezpieczeństwem rodziny, po te patriotyczne, związane z bezpieczeństwem kraju i obroną ojczyzny. Jak wynika z przeprowadzonych badań, na pytanie: „Czym byłaby spowodowana Pana/Pani gotowość bojowa do udzielenia wsparcia Sił Zbrojnych RP w czasie konfliktu zbrojnego na terenie Polski?”, przeważały 3 odpowiedzi ankietowanych (pytanie wielokrotnego wyboru):

- chęcią obrony bliskich (113 wskazań),
- poczuciem patriotyzmu (64),
- chęcią obrony kraju (infrastruktury krytycznej, dóbr kulturowych itp.) (62).

Osoby godzące się na wykorzystanie ich gotowości bojowej posiadają własną broń i wyposażenie, których użytkowanie, w trakcie szkoleń, ćwiczeń czy zawodów, doprowadziły do wysokiego poziomu odznaczającego się bezpieczeństwem, płynnością ruchów i umiejętnością oddawania celnych strzałów, w krótkim czasie i na różnych dystansach. To przekonanie o znajomości własnego sprzętu i umiejętności strzeleckich

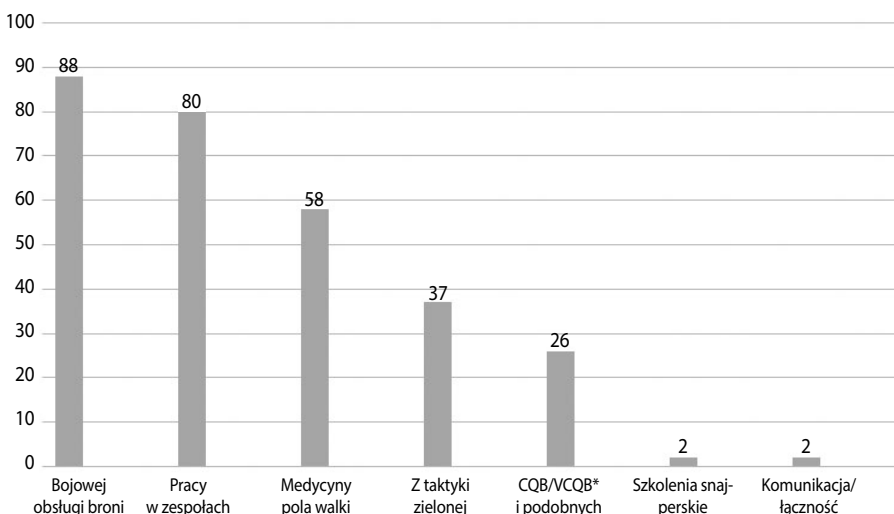
przejawia się w odpowiedzi na pytanie: „Czy udzielając wsparcia Siłom Zbrojnym RP w czasie konfliktu zbrojnego na terenie Polski chciałby Pan/chciałaby Pani zachować swoje oporządzenie i broń?”. Aż 87% ankietowanych odpowiedziało twierdząco.

Zakres wyszkolenia wpływający na gotowość do udzielenia wsparcia Siłom Zbrojnym RP przez cywilnych posiadaczy broni palnej

Samo wyszkolenie jest czynnikiem, który w bardzo dużym stopniu wpływa na poziom gotowości cywila do udzielenia wsparcia SZ RP. Wskazują na to odpowiedzi ankietowanych na pytanie: „Mając na uwadze obecną sytuację, jaka ma miejsce za wschodnią granicą Polski, czy w Pana/Pani ocenie cywilni posiadacze broni palnej powinni brać udział w szkoleniach strzeleckich?” – 85% na „tak”, 15% na „nie”.

Wycwiczonej umiejętności korzystania z wyposażenia indywidualnego nie wystarczy. Mnogość możliwości dotyczących miejsca i charakteru walki, komunikacja, łączność, medycyna pola walki – to niektóre z zagadnień wpływających na kompleksowość zagadnienia. Świadomość gotowości sprawia z kolei, że strzelec rozpoczyna poszukiwanie odpowiadającego mu szkolenia, a panująca wśród cywilnych posiadaczy broni palnej chęć strzeleckiego samodoskonalenia tylko ją umacnia. Wykres 1 przedstawia odpowiedzi ankietowanych na pytanie: „W jakiego typu szkoleniach brał Pan/Pani udział?”.

Wykres 1. Rodzaje szkoleń, w których brali udział ankietowani (liczba odpowiedzi, pytanie wielokrotnego wyboru)

*CQB/VCQB – walka w przestrzeniach zamkniętych/ walka w bliskim dystansie przy pojazdach.

Źródło: opracowanie własne autora na podstawie przeprowadzonych badań.

Uczestnictwo w bojowym szkoleniu strzeleckim (które, jeśli jest wysokiej jakości, znacząco różni się od szkolenia strzelectwa sportowego) w sposób komplementarny przygotowuje użytkownika broni w pożądanym kierunku. Należy również zwrócić uwagę na fakt, że kursanci poszukują instruktorów o doświadczeniu bojowym, czyli kombatantów lub weteranów. W przekonaniu osoby, która wybiera szkolenie, taki instruktor swoją wiedzę zasadniczo jest w stanie uzupełnić doświadczeniem zgromadzonym w czasie służby. Nie mniej ważnym aspektem, o ile nie ważniejszym, jest posiadana sprawność w nauczaniu i dotarciu do kursantów, przedstawienia tematu szkolenia w sposób logiczny, celowy oraz zrozumiały. Dlatego w ankiecie na pytanie: „Czy zwraca Pan/Pani uwagę w przypadku wyboru instruktora szkolenia wpływającego na gotowość bojową do udzielenia wsparcia Sił Zbrojnych RP w czasie konfliktu zbrojnego na terenie Polski na jego umiejętność przekazywania wiedzy?”, aż 92% respondentów odpowiedziało twierdząco.

Dobrze wyposażony, wyszkolony i przede wszystkim zmotywowany do wypełnienia powierzonych mu zadań cywil może stanowić bardzo ważną część systemu bezpieczeństwa państwa. Cywilni posiadacze broni palnej deklarujący gotowość do udzielenia wsparcia SZ RP zasługują na wysokie uznanie, ponieważ posiadają tę gotowość nie dlatego, że muszą, ale dlatego, że chcą, a oporządzenie i wiedzę nabyli w prywatnym czasie, za prywatne pieniądze.

Uzbrojone społeczeństwo w przypadku konfliktu zbrojnego może wywoływać u potencjalnego agresora niepokój – szczególnie jeśli nie będzie dysponował precyzyjnymi danymi, ile broni rzeczywiście znajduje się w rękach cywilów (trudno będzie rozpoznać, którzy są uzbrojeni, ponieważ w przeciwieństwie do wojska i służb nie noszą mundurów). Kolejnym aspektem są zrywy, rajdy, sabotaże – akcje nagłe, szybkie, przeprowadzane bez wyraźnego ostrzeżenia, często dotkliwie wpływające na morale agresora/okupanta. To wszystko elementy, których nie widać, trudne do oszacowania, a z którymi potencjalny agresor będzie musiał się liczyć.

Osoby posiadające broń palną w pewnym sensie wyróżniają się na tle ogółu społeczeństwa, ponieważ „od posiadacza broni oczekuje się nie tylko spełnienia standardów etycznych przejawiających się m.in. wzorcowym poszanowaniem porządku publicznego, lecz także pewnej postawy życiowej, która – najogólniej rzecz ujmując – polega na pokojowym rozwiązaniu sytuacji konfliktowych”¹. Należy przy tym zaznaczyć, że z psychologicznego punktu widzenia posiadanie broni przez obywateli i świadomość bycia częścią systemu bezpieczeństwa państwa może wzmacniać wolę oporu oraz podnosić morale wśród ludności cywilnej zagrożonej agresją.

¹ B. Bacia, *Prawo dostępu do broni palnej*, Oficyna Wydawnicza Oikos, Warszawa 2018, s. 24.

Podstawy prawne współpracy wyszkolonych cywilnych posiadaczy broni palnej z SZ RP na rzecz obronności państwa

W odniesieniu do narodu fundamentalnym czynnikiem zapewniającym bezpieczeństwo jest nie tylko silna armia, ale także prawo obywateli do samoobrony². W Polsce nurt myślenia o cywilnych posiadaczach broni palnej jako potencjale osobowym zdolnym do wzmocnienia obronności państwa wydaje się wizją odległej przyszłości. Obecna władza, jak w zasadzie każda z poprzednich, nie podejmuje działań mających zmienić ten stan rzeczy. Nie istnieją regulacje prawne bezpośrednio wskazujące na możliwość udzielenia wsparcia Siłom Zbrojnym RP przez cywilnych posiadaczy broni palnej traktowanych jako oddzielne środowisko, co wskazuje, że potencjał tych ludzi i sprzętu jest całkowicie pomijany we wszelkich planach i strategiach. Warto w tym momencie przedstawić punkt widzenia samych zainteresowanych. Otóż na pytanie: „Czy Pana/Pani zdaniem procedura wykorzystania gotowości bojowej wyszkolonych cywilnych posiadaczy broni palnej do udzielenia wsparcia Siłom Zbrojnym RP w czasie konfliktu zbrojnego na terenie Polski powinna być usankcjonowana prawnie?”, 55% ankietowanych odpowiedziało twierdząco.

W polskim ustawodawstwie obecne są normy prawne określające zasady funkcjonowania organizacji proobronnych³. Organizacje te (zrzeszenia, stowarzyszenia, w tym prowadzące działalność pożytku publicznego) mają swoje miejsce w polskiej kulturze bezpieczeństwa jako podmioty wspomagające kształtowanie środowiska bezpieczeństwa obywatelskiego w jego wymiarze mentalnym. Autor ma tu na myśli krzewienie postaw patriotycznych oraz dążenie do usprawnienia procesu rekrutacji do wojska. Najnowszym aktem normatywnym zawierającym związane z tym zagadnieniem regulacje prawne jest ustawa z 11 marca 2022 roku o obronie Ojczyzny⁴, która weszła w życie dnia 23 kwietnia 2022 r., zastępując szereg ustaw, w tym ustawę z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej⁵. Przedmiotowa ustawa porusza kwestie organizacji proobronnych w rozdziale 6, od art. 114 do art. 118, pomija jednak całkowicie potencjał cywilnych posiadaczy broni palnej i ich możliwy udział we wzmacnianiu obronności państwa. Żaden z zapisów ustawy dotyczący organizacji proobronnych nie przewiduje wykorzystania ich w konflikcie zbrojnym jako dodatkowej siły wspomagającej. Art. 116 mówi o organizacji szkoleń dla członków i wolontariuszy organizacji proobronnych, by mogli uzyskać

² R. Jakubczak, *Obrona narodowa w tworzeniu bezpieczeństwa III RP*, Bellona, Warszawa 2003, s. 13.

³ Ustawa z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach, tekst jedn.: Dz.U. z 2020 r., poz. 2261.

⁴ Ustawa z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny, tekst jedn.: Dz.U. z 2024 r., poz. 248.

⁵ Ustawa z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, Dz.U. z 1967 r. nr 44, poz. 220 z późn. zm.

uprawnienia kadry instruktorskiej i szkolić osoby trzecie⁶. Za to art. 117 bardzo lakonicznie wspomina o „wzmocnieniu potencjału Sił Zbrojnych na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa”⁷, ale jak jest to sugerowane, „w zakresie działalności dydaktyczno-instruktorskiej, kształtowania postaw patriotycznych i kapitału społecznego”.

Należy zatem zadać sobie pytanie, czy przepisy dotyczące organizacji proobronnych odnoszą się do cywilnych wyszkolonych posiadaczy broni palnej? Otóż zdaniem autora – nie, a wynika to z faktu, że organizacje proobronne, jak już wyżej opisano, służą popularyzacji myśli i zachowań patriotycznych oraz wspomagają proces rekrutacji do wojska. Oczywiście cywilni posiadacze broni palnej mogą należeć do takiej organizacji, ale w wypadku wojny zostaną wcieleni do wojska i będą działać w jego strukturach – już jako żołnierze. Wobec tego śmiało można stwierdzić, że bezpośrednie ani pośrednie regulacje prawne sankcjonujące możliwość wsparcia SZ RP przez cywilnych posiadaczy broni nie istnieją.

Środowisko strzeleckie nie ukrywało swojego entuzjazmu związanego z nową ustawą o obronie Ojczyzny, ponieważ liczyło na uwzględnienie w systemie wzmacniającym potencjał obronny państwa, w postaci „drugiej linii rezerwy Wojska Polskiego z wydzielonymi zadaniami porządkowymi i szkoleniowymi na czas wojny”⁸. Zgodnie z oczekiwaniami, miałyby ona składać się z osób posiadających własną broń palną, utrzymywaną w stałej gotowości, ustalony przez wojsko stały zapas amunicji oraz uzgodnione osobiste wyposażenie i umundurowanie. Rezerwa ta podlegałaby Ministerstwu Obrony Narodowej lub Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Administracji. Członkowie tej formacji mogliby odbywać ćwiczenia w zakresie utrzymania porządku i przeciwdziałania przestępczości w czasie wojny razem z Żandarmerią Wojskową lub Policją. Scenariusz wykorzystania takich oddziałów mógłby w trakcie rozwoju konfliktu ewoluować do działań partyzanckich, sabotażowych i dywersyjnych – tworząc ruch oporu. W tym kontekście wspomina o tym Stanisław Koziej, pisząc o działaniach nieregularnych⁹ i zmodyfikowaniu działań partyzanckich z „leśnych” do

⁶ Art. 116 ustawy o obronie Ojczyzny: „Minister Obrony Narodowej, w ramach partnerskiej umowy proobronnej, o której mowa w art. 114, może: 1) organizować szkolenia dla członków lub wolontariuszy organizacji proobronnych w celu nadania uprawnień do prowadzenia działalności instruktorskiej na rzecz osób trzecich w zakresie objętym szkoleniem; 2) wyrazić zgodę na nieodpłatne wykorzystanie zasobów i infrastruktury Sił Zbrojnych oraz udzielić wsparcia rzeczowego i finansowego organizacji proobronnej”.

⁷ Za to art. 117 bardzo lakonicznie wspomina o możliwości współpracy dowódców jednostek wojskowych z organizacjami proobronnymi, między innymi w zakresie „wzmocnienia potencjału Sił Zbrojnych na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa”.

⁸ E. Żemła, *Posiadacze broni jako druga linia rezerwy na czas wojny? Były oficer GROM komentuje projekt*, 9.03.2022, <https://wiadomosci.onet.pl/tylko-w-onecie/posiadacze-broni-jako-druga-linia-rezerwy-byly-oficer-grom-komentuje/e6gwdrc> [dostęp: 2.04.2024].

⁹ „Działania nieregularne – akcje zbrojne, prowadzone przez siły nie wchodzące w skład wojsk regularnych, zwykle przez oddziały partyzanckie, powstańcze, siły obrony cywilnej i inne siły niewojskowe lub zmilitaryzowane, wykonujące krótkotrwałe, o niewielkim zasięgu akcje bojowe, walki, zasadzki i inne starcia zbrojne, nie ujęte w jeden zorganizowany i centralnie kie-

„miejskich”, prowadzonych przez wojska operacyjne lub obrony terytorialnej¹⁰. Niestety, żaden z zapisów ww. ustawy nie angażuje cywilnych posiadaczy broni palnej jako części systemu bezpieczeństwa państwa.

Podsumowanie

W opinii autora nie można lekceważyć środowiska strzeleckiego i zupełnie pomijać w ustawodawstwie kwestii kierunkowego wykorzystania tej części społeczeństwa w przypadku konfliktu zbrojnego na terenie kraju. Stan na 2023 rok to 323 983 wydane pozwolenia na broń i zarejestrowanych ponad 843 755 sztuk broni¹¹. Zestawiając te dane z liczbą mieszkańców Polski (ok. 37 mln), jest to kropla w morzu potrzeb. Jednak w kontekście budowania kolejnego czynnika wzmacniającego bezpieczeństwo państwa jest już to aspekt wart uwagi – zwłaszcza że polska armia liczy sobie obecnie zaledwie 124 000 żołnierzy zawodowych¹² (stan na 2023 rok), jak również nikłe rezerwy.

Różnorodność czynników wpływających na gotowość bojową to jedno. Jednak wiara, będąca silnym, wewnętrznym przekonaniem o słuszności własnego postępowania i podejmowanych decyzji, to drugie. Silne morale, o którym pisał S. Koziej, jest fundamentem wyznaczającym wartość bojową.

Nie można także tracić z pola widzenia chęci, jaką wyrażają wyszkoleni cywilni posiadacze broni palnej – oczekują prawnego usankcjonowania ich roli w systemie, co nie tylko zwiększyłoby potencjał obronny państwa, ale jednocześnie przekazało światu informację: że część polskiego społeczeństwa ma możliwości, wiedzę i zasoby, aby obronić siebie, rodaków i kraj. Przekonanie to zostało wyrażone w odpowiedzi na pytanie: „Czy uważa Pan/Pani jako wyszkolony cywilny posiadacz broni palnej, że Pana/Pani gotowość bojowa do udzielenia wsparcia Siłom Zbrojnym RP w czasie konfliktu zbrojnego na terenie Polski ma realny wpływ na bezpieczeństwo państwa?”, gdzie 55% respondentów uważa siebie za czynnik zwiększający bezpieczeństwo państwa.

Nie należy pomijać faktu, iż osoby, które deklarują omawianą gotowość bojową, szkołą się w swoim wolnym czasie i kupują wyposażenie za swoje prywatne pieniądze. Nie odczuwają żadnego przymusu ze strony systemu, a mimo to działają i rozwijają

rowany system”, *Leksykon wiedzy wojskowej*, oprac. M. Laprus, Wydawnictwo Ministerstwa Obrony Narodowej, Warszawa 1979, s. 102.

¹⁰ S. Koziej, *Teoria sztuki wojennej*, Bellona, Warszawa 2011, s. 26.

¹¹ *Broń – pozwolenia*, <https://statystyka.policja.pl/st/wybrane-statystyki/bron/186394,Bron-pozwolenia.html> [dostęp: 22.09.2024].

¹² „M. Istel, *Błaszczak: Wojsko Polskie „liczy ponad 175 tysięcy żołnierzy pod bronią”. Dane NATO tego nie potwierdzają*, 12.07.2023, <https://konkret24.tvn24.pl/polska/mariusz-blaszczak-wojsko-polskie-liczy-ponad-175-tysiecy-zolnierzy-pod-bronia-dane-nato-nie-potwierdzaja-st7217732> [dostęp: 2.04.2024].

się w tym kierunku. Patrząc na coroczny przyrost liczby wydawanych decyzji o pozwoleniu na broń, takich ludzi będzie coraz więcej – przekonanych o słuszności swojego nastawienia, silnie zmotywowanych do działania. Należałoby zatem postawić pytanie: czy system bezpieczeństwa państwa jest na tyle zasobny w siłę ludzką, że może sobie pozwolić na pomijanie dziesiątek tysięcy wyszkolonych, zmotywowanych ludzi pod własną bronią, gotowych do działania? Oby odpowiedź na to pytanie pojawiła się w okolicznościach innych niż konflikt zbrojny na terenie Polski.

Bibliografia

- Bacia B., *Prawo dostępu do broni palnej*, Oficyna Wydawnicza Oikos, Warszawa 2018.
- Broni – pozwolenia*, <https://statystyka.policja.pl/st/wybrane-statystyki/bron/186394,Bron- pozwolenia.html> [dostęp: 22.09.2024].
- Istel M., *Błaszczak: Wojsko Polskie „liczy ponad 175 tysięcy żołnierzy pod bronią.” Dane NATO tego nie potwierdzają*, 12.07.2023, <https://konkret24.tvn24.pl/polska/mariusz-blaszczak-wojsko-polskie-liczy-ponad-175-tysiecy-zolnierzy-pod-bronia-dane-nato-nie-potwierdzaja-st7217732> [dostęp: 2.04.2024].
- Jakubczak R., *Obrona narodowa w tworzeniu bezpieczeństwa III RP*, Bellona, Warszawa 2003.
- Koziej S., *Teoria sztuki wojennej*, Bellona, Warszawa 2011.
- Leksykon wiedzy wojskowej*, oprac. M. Laprus, Wydawnictwo Ministerstwa Obrony Narodowej, Warszawa 1979.
- Żemła E., *Posiadacze broni jako druga linia rezerwy na czas wojny? Były oficer GROM komentuje projekt*, 9.03.2022, <https://wiadomosci.onet.pl/tylko-w-onecie/posiadacze-broni-jako-druga-linia-rezerwy-byly-oficer-grom-komentuje/e6gwdr> [dostęp: 2.04.2024].

Akty prawne

- Ustawa z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, Dz.U. z 1967 r. nr 44, poz. 220 z późn. zm.
- Ustawa z dnia 7 kwietnia 1989 – Prawo o stowarzyszeniach, tekst jedn.: Dz.U. z 2020 r., poz. 2261.
- Ustawa z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny, tekst jedn.: Dz.U. z 2024 r., poz. 248.

Gotowość wyszkolonych cywilnych posiadaczy broni palnej do wsparcia Sił Zbrojnych RP w czasie konfliktu zbrojnego na terenie Polski *Streszczenie*

Artykuł porusza kwestię wzmocnienia obronności państwa poprzez wykorzystanie potencjału, jakim są cywilni posiadacze broni palnej. Materiał badawczy pozyskano z badań własnych przeprowadzonych przez autora. Uzyskane wyniki badań jednoznacznie wskazują na chęć obrony kraju przez cywilnych posiadaczy broni palnej w przypadku konfliktu zbrojnego na terenie Polski. W artykule omówiono także zagadnienie związane z zaniedbaniami legislacyjnymi w zakresie współpracy wyszkolonych cywilnych posiadaczy broni palnej z SZ RP na rzecz obronności państwa.

Słowa kluczowe: gotowość bojowa, broń palna, bezpieczeństwo narodowe, współpraca z SZ RP, cywilny posiadacz broni palnej

Readiness to provide support to the Armed Forces of the Republic of Poland by trained civilian firearms owners during an armed conflict on the territory of Poland

Abstract

This article addresses the issue of strengthening the defence of the country by using the potential of civilian firearms owners. The research material was obtained from the author's own research. The results of the research unequivocally indicate the willingness of civilian firearms owners to defend the country in the event of an armed conflict on Polish territory. The article also talks about the issue of legislative negligence in the field of cooperation of trained civilian firearms owners with the Polish Armed Forces for the defence of the country.

Key words: combat readiness, firearms, national security, cooperation with Polish Armed Forces, civilian possession of firearms

